

ния си съвѣтникъ и приятель, Акселя Оксеншерна, а послѣ на вѣрнитѣ и прѣданны нему, на Густавъ-Адолфа, държавни чинове на Швеция. Тѣхнитѣ мнѣния и това на Густавъ-Адолфа, сжщо както и прѣдварително взетитѣ отъ него мѣрки, политически и военни, въ отношение на вжтрѣшнитѣ работи на Швеция, сж изложени по долу въ глава IV. А тукъ трѣбва да прибавимъ слѣдующето:

Слуха за приготовленията на Швеция за война противъ императора въ Германия скоро се распространилъ по цѣла западна Европа и възбудилъ най противуположни мнѣния. Къмъ най крайнитѣ принадлежало мнѣнието на високомѣрния Валленщайнъ, изразено отъ него въ едно писмо до императора, неприлично прѣзрително по отношение на Густавъ-Адолфа, а именно — че той, Валленщайнъ, *»сѣ прѣчки ще изгони изъ Германия снѣжния кралъ, ако той се осмѣли да дойде въ нея!«* Тѣзи изречения, както и по напрѣшнитѣ, показватъ мѣрката за оцѣнението на Велленщайна.

Още прѣди идванието на Густавъ-Адолфа въ Германия, военнитѣ дѣйствия на шведитѣ въ нея вече се почнали съ това, че, по заповѣдъ на Густавъ-Адолфа, шведския комендантъ на Штралзундъ испждилъ императорскитѣ войски отъ острова Рюгенъ, неоходимъ за прѣдстоящия десантъ на шведската армия въ устията на Одеръ, и заелъ този островъ, а им-

ператорскитѣ войски се отгѣглили по море въ Цеттинъ.

Въ полска Пруссия били оставени до 10.000 шведски войски, подъ началството на Оксеншерна, а въ Швеция — нѣколко регулярни войски и единъ корпусъ доста добра милиция или земско опълчение, които щели да служатъ като резерви за образование на рекрутитѣ и попълнение на дѣйствующитѣ полски войски. А за управление на вжтрѣшнитѣ работи на Швеция Густавъ-Адолфъ назначилъ особенъ съвѣтъ, отъ състава на който исключилъ обаче своята кралица-съпруга, при всичко че я обичалъ и уважавалъ.

Когато най послѣ всички приготовления били свършени, Густавъ-Адолфъ на 30 (20) Май 1630 година се явилъ въ едно пълно събрание на държавнитѣ чинове, заповѣдалъ имъ да даджтъ клѣтва за вѣрность на 4-годишната му дъщеря Христина, като на бждща кралица, взелъ я на ржцѣ и съ една трогателна рѣчь, съ слъзи на очи, повѣрилъ я на държавнитѣ чинове, далъ имъ още нѣколко заповѣди, съвѣти и наставления, убѣждавалъ ги да иматъ единоплюшие и съгласие и, като се простилъ съ всички, заминалъ за Елфс-набенъ, гдѣто се намирала флотата и войскитѣ — за туй, щото, както се оказало впоследствие и което ще бжде изложено по долу, да възвърне на Швеция само бездушното си тѣло